

Μεγάλη Τεσσαρακοστή: όχι μιζέρια και κατήφεια αλλά...μετάνοια!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Θα εισέλθουμε και φέτος στην Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή, στην κατεξοχήν χρονική περίοδο που η Εκκλησία μας, μας προτρέπει να ασκηθούμε ακόμα περισσότερο δια της νηστείας, της προσευχής, της μετανοίας, των κατανυκτικών και πολύωρων ακολουθιών για να ξεφύγουμε από τα δίκτυα της λήθης και της μετριότητας, από την φυλακή των παθών και της αμαρτίας.

Μας καλεί λοιπόν η Εκκλησία μας να ζήσουμε αυτή την περίοδο με αυστηρή νηστεία και νύφη θέλοντας να μας προετοιμάσει καλύτερα όχι μόνο για την μεγάλη εβδομάδα ή την Ανάσταση του Χριστού μας αλλά θέλει η Εκκλησία να μας οδηγήσει στην προσωπική μας Ανάσταση και Μεταμόρφωσή μας εν Αγίω Πνεύματι.

Εκεί αποσκοπούν όλα αυτά αδελφοί μου... Ότι κάνουμε, όποια προσπάθεια και θυσία κάνουμε για την αγάπη του Χριστού μας την κάνουμε τελικά... για εμάς. Η θυσία που προσφέρουμε στον Θεό μας, πριν προλάβει καλά καλά να πάει στον

προορισμό της, ο Κύριος την γυρνά πίσω σε εμάς σαν ευλογία, δύναμη και παρηγορία.

Ακούμε πολλές φορές ότι η περίοδος αυτή είναι μία πένθιμη περίοδος, νομίζω όμως ότι πολλές φορές παρεξηγούμε αυτήν την έννοια του πένθους μέσα στην Ορθόδοξη ασκητική Παράδοση. Και αυτή ακριβώς η παρεξήγηση νομίζω ότι έχει κάνει αρκετούς βαπτισμένους χριστιανούς να φύγουν και να αναζητήσουν αλλού την ευτυχία τους.

Η Ορθόδοξη λοιπόν Εκκλησία δεν μας προτείνει έναν τρόπο ζωής που κυριαρχούν: η κατήφεια, η σοβαροφάνεια, η αυστηρότητα, η μιζέρια, οι απαγορεύσεις ή αν θέλετε ο φόβος και ο τρόμος που κάποιοι νομίζοντας ότι θα κάνουν «καλό» τα προβάλουν όλα αυτά ειδικότερα στους νέους ανθρώπους δυσφημίζοντας δυστυχώς και αλλοιώνοντας το ασκητικό πνεύμα των πατέρων της Εκκλησίας μας.

Μέσα στο Ορθόδοξο πνεύμα αδελφοί μου κυριαρχεί η αγάπη όχι όμως χωρίς διάκριση, η ελευθερία όχι όμως η ασυδοσία, η οικονομία όχι όμως η ισοπέδωση.

Το πένθος λοιπόν μέσα στην Εκκλησία είναι χαροποιών, διότι ο πιστός δεν μένει στην πτώση, δεν μένει στο πάθος και στην σταύρωση αλλά ατενίζει αισιόδοξα την ζωοποιό Ανάσταση. Ο ορθόδοξος χριστιανός είναι (θα πρέπει τουλάχιστον να είναι) χαρούμενος και ας έχει στην πλάτη του τον προσωπικό του σταυρό. Ο πιστός άνθρωπος ζει εν μετανοία αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι ζει μέσα στην μιζέρια και την κατήφεια, αλλά αντιθέτως επειδή ζει εν μετανοία είναι χαρούμενος πενθώντας μεν για τις αμαρτίες και τα λάθη του αλλά ευτυχής διότι έχει για Κύριό του όχι κάποιον που απλά έχει αγάπη αλλά είναι Αγάπη, κάποιον που όχι μόνο συγχωρεί όποιον προστρέξει σε Αυτόν αλλά του φορά και την στολή την πρώτη και τον εισάγει μέσα στην βασιλεία Του.

Θα πρέπει να καταλάβουμε ότι εκείνο που ζητάει από εμάς η Εκκλησία να κάνουμε την μεγάλη τεσσαρακοστή είναι να εμπλουτίσουμε τον πνευματικό και διανοητικό εσωτερικό κόσμο μας, να μελετήσουμε και να στοχασθούμε πάνω σε ότι μπορεί να μας βοηθήσει να ανακαλύψουμε αυτόν τον εσωτερικό κόσμο και τις χαρές του, να γευτούμε και εμείς αυτό το εσωτερικό κάλλος που έζησαν όλοι οι άγιοί μας δια της ασκήσεως. Αυτή λοιπόν την χαρά, από την αληθινή κλήση του ανθρώπου που εκπληρώνεται εσωτερικά και όχι εξωτερικά, ο σύγχρονος θορυβώδης κόσμος μας δεν μας προσφέρει σήμερα ούτε καν μία μικρή γεύση. Όμως χωρίς αυτήν την αντίληψη της Σαρακοστής σαν δηλαδή ενός ταξιδιού που πρέπει να κάνουμε μέσα στο βάθος του είναι μας και να ανακαλύψουμε τελικά ποιοι είμαστε και που πάμε, η Σαρακοστή και ολόκληρη η ζωή μας χάνουν το νόημά τους".*

Μας βάζει η Εκκλησία μας λοιπόν αυτή την περίοδο να «ψαχτούμε» υπαρξιακά, να βρούμε νόημα στην δουλεία μας, στις προσωπικές μας σχέσεις, νόημα στην φιλία, νόημα στις ευθύνες μας και υποχρεώσεις μας.

Με το να στερηθούμε κάποια πράγματα, και διά του πένθους, με το να μειώσουμε τις ψυχαγωγίες μας, την τροφή μας, τις συζητήσεις, τις επιπόλαιες κοινωνικότητες, ανακαλύπτουμε την τελική, την πραγματική αξία των ανθρώπινων σχέσεων, της ανθρώπινης εργασίας, της τέχνης, της επιστήμης... Και τα ξαναβρίσκουμε όλα αυτά ακριβώς γιατί ξαναβρίσκουμε τον ίδιο το Θεό, γιατί ξαναγυρίζουμε σ' Αυτόν και πλέον δι' Αυτού βιώνουμε όλα όσα Εκείνος μας έδωσε μέσα από την τέλεια αγάπη και το έλεος του.

Έτσι λοιπόν αδελφοί μου ας προσπαθήσουμε και εμείς ακόμα περισσότερο, με φιλότιμο, με ειλικρίνεια, με χαρά και όχι γογγύζοντας, να συνεχίσουμε τον πνευματικό μας αγώνα μέσα στο στάδιο της περιόδου αυτής ώστε να γίνουν αυτές οι μέρες η αιτία για να ζήσουμε πλέον με χαρά όχι όμως μόνο τον υπόλοιπο χρόνο της επίγειας ζωής μας αλλά να ζήσουμε ευτυχείς και μέσα στην αιώνια μακαριότητα κοντά στον Χριστό μας.

Καλή Σαρακοστή...καλό αγώνα.

αρχιμ.Παύλος Παπαδόπουλος

* π. Αλέξανδρος Σμέμαν

Πηγή: imverias.blogspot.gr